

CÂU CHUYỆN THẬT VỀ NGỌT BÙI XEN LẤN ĐĂNG CAY

- Phạm Lê Hải Yến -

Tôi hòa nhập vào cuộc sống mới tại Đức như thế nào? Câu chuyện của tôi không chỉ có cay đắng mà còn cả ngọt bùi.

Tôi sang Đức để học đại học năm 19 tuổi. Vào cái tuổi mà người ta không thể nào hình dung được những khó khăn mà mình sẽ gặp phải. Khi đó tôi không nghĩ đến những khó khăn, mà chỉ nghĩ đến thành công. Tôi có một niềm tin chắc chắn rằng mình sẽ tốt nghiệp đại học với điểm số tốt, học được nhiều kiến thức và sau đó được làm cho một công ty Đức. Thật sự thì nhiều lúc tôi cũng nghi ngờ cái niềm tin của bản thân vì cuộc sống ở Đức có rất nhiều trở ngại và khó khăn.

Tôi bắt đầu với trường dự bị đại học. Các bạn cùng lớp đều là du học sinh. Những người Đức đầu tiên mà tôi quen là các giáo viên ở trường. Các thầy cô đều quý tôi vì tôi học rất chăm.

Bài học đầu tiên lúc đó là người Đức đánh giá cao sự chăm chỉ. Thông minh cũng đóng một vai trò quan trọng nhưng nếu bạn chăm chỉ, bạn có thể đạt được gần như tất cả mọi thứ bạn muốn. Đối với tôi chăm chỉ có nghĩa là hàng ngày học trong thư viện đến nửa đêm. Việc này thật sự rất cay đắng, nhưng mặt khác cũng không kém ngọt ngào vì nó bổ công. 5 Năm sau tôi đến thăm các thầy giáo ở trường dự bị. Tôi hỏi xem thầy dạy kinh tế doanh nghiệp còn nhớ mình không và thầy nói rằng: „Yến, thầy còn thấy em hàng ngày cơ!“, vì bài thuyết trình về nền kinh tế Đức của tôi được thầy treo trên tường phòng học để các học sinh khóa sau cùng xem.

Trong thời gian học đại học tôi đã có những người bạn Đức đầu tiên. Lúc đó tôi có cảm giác là các bạn sinh viên Đức không muốn cởi mở với mình mà chỉ với những bạn Đức khác. Ban đầu tôi đã khóc rất nhiều, vì tôi biết rằng tôi không thể nào nắm vững được ngôn ngữ và văn hóa Đức. Điều đó có thể được giải thích bằng việc tôi đến từ Việt Nam, tiếng Đức không phải tiếng mẹ đẻ của tôi và trước đó tôi biết quá ít về cuộc sống tại Đức.

Bài học thứ hai mà tôi học được là cười. Nụ cười mạnh hơn tất cả các ngôn ngữ và các nền văn hóa. Mỗi khi tôi cười và tỏ ra thân thiện thì các bạn sinh viên Đức cùng lớp cũng đều thân thiện với tôi. Chúng tôi cùng nhau nướng thịt, đạp xe dọc bờ sông và thi thoảng cùng xem tivi và ăn bỏng ngô uống coca. Tiếng Đức của tôi khi đó vẫn chưa phải là hoàn hảo, nhưng bằng nụ cười tôi đã có thêm nhiều người bạn Đức.

Sau khi tốt nghiệp đại học tôi đã xin việc vào nhiều công ty. Nhưng thật đáng buồn là tôi chỉ nhận được những lời từ chối. Tôi đã rất thất vọng vì với tấm bằng tốt nghiệp của mình tôi không thể nhận được cơ hội nào. Tôi được mời đến nhiều buổi phỏng vấn xin việc, nhưng sau đó tôi nhận được những bức thư với dòng chữ „Chúng tôi rất tiếc phải thông báo với chị, rằng chị không phù hợp với vị trí này“. Điều đó đối với tôi thật sự rất cay đắng vì tôi không thể hiểu được tại sao tôi không phù hợp với vị trí đó dù tôi nằm trong top 5% sinh viên đạt điểm cao nhất. Tôi phải chi trả cho cuộc sống của mình bằng những công việc làm thêm. Tôi làm cho một nhà hàng Trung Quốc. Một hôm có người đàn ông già rất giàu đến, ông mua đồ ăn, bỏ cho tôi 20 Euro và nói :“Đây là cho cô vì cô rất tử tế“. Tôi vừa mừng lại vừa buồn vì tôi tự hỏi tại sao ông ấy có thể thành đạt đến vậy mà mình vẫn phải đứng đây bán mỳ.

Bài học thứ ba tôi học được là suy nghĩ tích cực. Chắc chắn có những con đường dẫn đến một công việc phù hợp ở Đức. Tôi quyết định học tiếp thạc sĩ để nâng cao kiến thức của

minh. Tôi quyết định chọn München, vì đây là một thành phố thú vị và sống động, mặt khác vì trường Đại học tổng hợp Ludwig-Maximilian (LMU) là một trường đại học danh tiếng về khoa học. München là một thành phố tuyệt đẹp với mức tăng trưởng kinh tế cao và việc chọn trường LMU là một quyết định đúng đắn. Nhờ danh tiếng của trường và điểm số tốt của tôi, trong khi học thạc sĩ tôi đã xin vào làm thêm trong các công ty và đã được nhiều nơi nhận. Ví dụ như tôi đã làm thêm trong một công ty IT lớn và một ngân hàng lớn. Những kinh nghiệm thực tế tôi thu được ở đó là rất quý báu đối với nghề nghiệp sau này của tôi, từ những công việc nhỏ bé như copy, gửi fax, gửi thư từ...đến viết biên bản các cuộc họp và học hỏi cách thức làm việc và các loại công việc.

Cùng lúc đó tôi đã học được bài học thứ tư từ người Đức: sự ngăn nắp. Trong công ty Đức, mọi người làm việc rất ngăn nắp và chịu trách nhiệm cho việc của mình. Điều này làm cho công việc thường khá là căng thẳng, vì bạn phải cố gắng rất nhiều để hoàn thành tất cả mọi việc. Nhưng đồng thời nó cũng giúp công việc nhẹ nhàng hơn vì có những quy định, hệ thống và điều lệ mà bạn phải tuân theo. Khi tôi nắm vững được tác phong làm việc ngăn nắp và có trách nhiệm, tôi được nhận vào vị trí cố vấn kinh tế ngay sau khi tốt nghiệp thạc sĩ - và điều ước của tôi đã trở thành sự thật. Mặt tốt là tôi luôn cảm thấy được yêu quý, được công nhận và luôn được các đồng nghiệp của mình chào đón. Các đồng nghiệp và cấp trên đều cười với tôi mỗi ngày và bảo: „Chào YẾN!“. Tôi vẫn luôn là Yến chứ không phải bà hay cô Phạm, đối với tôi, việc được gọi bằng tên thật tuyệt.

Mỗi người tìm được con đường của riêng mình để hòa nhập với cuộc sống tại Đức, kết bạn với người Đức và để cảm thấy thoải mái tại Đức. Câu chuyện có thật này là con đường của bản thân tôi, một du học sinh, với không chỉ những trang cay đắng mà còn cả những trang không kém tươi vui. Tôi đã hòa nhập với cuộc sống ở Đức bằng nụ cười thân thiện, bằng những suy nghĩ tích cực và những bài học mà tôi được học từ người Đức.